

olnud, ja — sellesamma pärrast ollen sedda monda korda järrele jätaud.“

Peigmees kostis: „Meie rahwas on jo ammust aiaast kolitud ja ka harritud. Wanne-
mad isfi ellawad kasinaste, ja kaswatawad ka jälle lapsed karristamisses ja Issanda manitsemisses keige hea töö ja wisile. Ja waesed lapsed sawad joukamatta kullogo kolitud ja ka hea wisile juhhatud. Wargus, pettus, jominne ja keif pahhad asjad on nende me-
lest hirmsad, ja ütewad, et kus Jummalat pahha wiside ja keigesugguse patto läbbi nae-
ruks pannakse, et seäl ka temma õnnistust ei tohhi lota.

Rõnne jätkud.

Kartus ei te kahjo.

Tallomees läks täie koormaga liinna. Or-
ramees piddas ta finni ja küsis, mis tal peäl piddi ollema. Sallaja sositas ma-
mees orramehhele kõrwa sisse: „Mo wan-
tri peäl polle muud keddagi kui kaerad.“ Se

olli orramehhe melest imme ja mõtles isse-
enneses: Wist on mehhel wina woi muud
keeldud kaupa peäl, miks ta muido ni sallaja
hoiab, — läks ja torkis koorma diete hõlega
läbbi. Agga kui ta muud keddagi ei leid-
nud, kui kaero, ütles pahha melega: „Mis
salla tempo sa teed!“ „Pallun wägga,“ kos-
tis tallomees, ärge räkige waljuste! mo hob-
buse kõht tühhi, ja polle liategi terwel aas-
talgi kaero sanud, — agga kui ta nüüd arro
saaks, et mul kaerad peäl, ja minna temmale
ka nattokest ei annaks, siis ei lähhäks ta
paigastki ärra.“

Käes mollemad.

Linna paikas piddi saksa pois saksale kof-
ka jurest faks praetud kanna toma. Tee peäl,
kui pois kannadega koiu pole läks, rousis ni
maggus hais ta ninnasse, et ta ennese rum-
malat himmo ei wõtnud tallitseda, sõi kanna
puhtaks ärra. Kui ta koiu sai, käs kis per-
remees kannad ennese kätte tua. Pois tõi.
Agga kui perremees ühhe ainsa kanna näg-